

СВЕТОЗАР ЗЛАТАРОВ

ПРЕДНИЯТ ПОСТ

chitanka.info

Питър Лок, психиатър океанограф, подскача по ивицата от разядени вулканически камъни, вдадена в морето. От високия бряг ивицата прилика на гръбнак на потънало праисторическо чудовище, а гледана отстрани, напомня зъберите на гвелфски замък.

Край носа на това скалисто полуостровче се люшка яхтата. Питър Лок нарича това място „края на света“, а приятелят му, при когото сега отива, беше казал веднъж: „Оттук почва светът, тук е предният пост на империята“...

— Ейгъп!

При този вик едър, загорял и кривоглед моряк с досада се надига между два камъка и обръща косматите си гърди към англичанина. До него има книга. Тя не е негова. Мравка лази по страницата, която ветрецът се опитва да прелисти.

— Йес, сър! — каза Ейгъп.

Ейгъп (а всъщност той е арменец от Гърция и се казва Агоп) знае само тези две думи на английски, но те са му достатъчни за господата.

Разговорът между двамата продължава. Питър Лок тупа моряка по черното рамо. Агоп също се опитва да тупне Питър, но той леко се отдръпва — кожата под бялата му риза е изгоряла от слънцето. На въпросителния поглед на англичанина Агоп посочва с пръст гърдите си, където е татуиран делфин, и после един дълбок фиорд между скалите.

Питър Лок благоволява да предложи цигара на моряка, сяда на страна на неудобен, грапав камък и се заглежда във водната повърхност.

Мислите на Питър Лок са възвишени. Той разсъждава, че мислите му са толкова възвишени, че например Ейгъп не би могъл и да ги докосне. Най-после Питър Лок започва да мисли по същество. „Ето, разнесохме цивилизацията по цялото земно кълбо, колонизирали го. Останаха само мълчаливите подводни простори... Дано поне те не се окажат неблагодарни...“

Тъкмо тогава на повърхността на водата се появява приятелят.

— Как си, Питър? — произнасят двамата едновременно. Те носят едно и също име: Питър Лок, океанограф, и Питър Граф, океанолог.

Ако Питър Лок не беше англичанин, той нетърпеливо би запитал:

„По дяволите, какво става с тебе?“

Питър Граф сякаш е друг човек. Погледът му е унесен и благ. Той полага маската и апаратите на едрия чакъл, учтиво посочва на госта си камъка и се отпуска на земята.

Психиатърът океанограф събира кураж и шеговито пита:

— Какво прави нашият добър стар дебел делфин?

— Аз никога, никога, никога няма вече да опитомявам делфини

— отговаря тъжно Питър. — Хмвфвр, пиу, пиу.

Отговорът е тъй неочекван, особено последните неразбирами звуци, че едва след дълга пауза облеченият Питър съобразява да каже на голяя:

— Обясни ми всичко спокойно и последователно.

— Съвсем спокоен съм — обижда се меланхолично голият Питър. — Ще ти обясня всичко, разбира се. Работата е там, че се бях възгордял, бях... пиу, а сега съм пиу! Представях си след разговорите с тебе нашия департамент на подводната информация с хиляда опитомени делфини информатори, които кръстосват океаните и ни носят сведения за потънали кораби, за подводниците на нашите съюзници, за наближаващи тайфуни... Спомням си как приятно разговаряхме в моя кабинет, а червените рибки се гонеха в аквариума, докато ние говорехме и слушахме Хендел...

Питър Граф се заглежда през своя приятел, който, от своя страна, внимателно изучава лицето му и се чуди по какво собствено той не прилича повече на себе си.

— Какви слепци сме били! Ти ме запали с идеята да опитомяваме делфини, които да служат на кралицата, и аз с ентузиазъм продължих да дресирам дебелия делфин Хмфр. Но знаеш ли какво се случи след твоето заминаване оттук? Още на другия ден, като останах сам, Хмфр започна да ме мами под водата, далече там, зад онези черни скали. Сякаш искаше да mi покаже нещо. Няколко дни след като ти замина, замина и той завинаги. Отърка се о мене и ако не бяхме под водата, бих казал — със сълзи на очи се отдалечи. Но малко преди това там, в подножието на черните скали, на десет метра дълбочина, mi представи Големия делфин. Забележи, Питър, за първи път виждах този прекрасен екземпляр от неизвестен досега подвид делфини, а той вече знаеше осемте думи, които по системата на условните рефлекси бяхме втълпили на Хмфр...

— Какво говориш, Питър!

— Продължих опитите с Големия делфин. Той показва забележителни способности. Той изобщо е пиу. Още тогава започнах да разбирам... но слушай, ще ти разкажа. Големия делфин излизаше да диша само между камъните, които не се виждат от яхтата. Изобщо той държеше да не се показва. Той научи изведенъж много думи. Запомняше ги просто от първо споменаване. Разбира се, веднага изоставих обикновената система на примамване с дребна риба и сухоземни червеи, макар той често да ме подсещаше: „Искамврпиу рриба пъстърхвва“. Разбираш ли, ние беседвахме, както с тебе, Питър. През свободното време се забавлявахме, дори исках да го научаш. Ах, колко примитивни са нашите игри, особено сравнени с пиу!

— Престани да повтаряш това подлудяващо пиу, пиу!

— Да повтарям? Ах, забравих, че ти още нищо не разбираш. Но и ти ще се научиш да различаваш отделните думи. И аз бавно разбрах истината. И аз бях се възгордял, мислех, че съм постигнал забележителни успехи в дресурата на първия наш информатор, и ето, постепенно разбрах, че аз вече съм информатор на Големия делфин. Той тънко ме разпитваше за всичко. Той беше научил английски за някакви си две седмици! Бяхме почнали да водим философски разговори и тогава трябваше и аз да употребявам думи от неговия език за понятия, каквито ние нямаме... Ти разбираш, за да разговаря с мене, той трябваше да ме издигне на по-високо интелектуално равнище. Разбираш ли, той ме дресираше! Не ме гледай така, Питър! Ти нищо не разбираш! Сега ще ти пусна магнетофона. Записах днешния, последния разговор. Последен, знаеш ли, защото у мене се събуди чувството за чест и дълг към кралицата...

Питър Лок изпитва отдавна забравеното чувство на стажант в психиатрична клиника: почвата под краката се губи от увличащата и заразителна трошливост на човешката душа.

— Питър, не е ли по-добре да се наспиш? Утре ще приказваме.

— Не ми вярваш? Слушай! — Питър Граф натиска копчето на магнетофона. — Трябваше сам да си го приспособява подводно записване. Слушай сега нашия разговор.

... Участен ритъм на подводно дишане. Мехурчета и капки. Пукане — включва се специалната маска за подводно говорене. Гласът на Питър Граф, сякаш със запущен нос:

— Разбирам, по-съвършени сте, нямате ръце и не сте оковани от непосредственото боравене с предметите. Да, затова делфинус сапиенс е по-съвършен и по-пиу пиу...

В отговор — подозрително бръмчене.

— Че обикновените делфини са по-низш вид, отдавна подозирах, но че вашата обществена система е така усъвършенствувана, не можех да предполагам... да, и за лабораториите, но как работите в тях, като сте без ръце?

Продължително бръмчене.

— Опитомени калмири, които боравят с автоматични устройства! Да, толкова ръце! Това е нечувано... И сте се отказали на определена степен на съвършенство от по-нататъшна експанзия върху планетата! Отказали сте се от сушата заради безгрижните любовни игри в подводните простори? Ето това е неразбираемо за нас... Пиу, пиу, пиу, пиу.

Кратко избръмчаване.

— Изчезналите екипажи на кораби? За изследване в пиудепартамента! Големи делфине, вече разбирам онова, което никой друг...

— Проклятие! — прозвучава гласът на Питър Граф, този път не от високоговорителя. — Апаратът е записал само моя глас! Защо не проверих честотата и на другия апарат! Най-великото откритие на века пропадна! Затова ли загубих толкова месеци тук, на пролива Бонифаций!

... (бррррррррррр) — продължава магнитофонът. — Разбирам те, Големи делфине! Сбогом, учителю! Сбогом, сбогом! Поздрав на великата делфинска кралица! Сбогом!...

Питър Граф съкрушено натиска копчето за изключване и се отпуска без сили на мокрия чакъл. Той гледа безсмислено ясното небе.

— Кой ще ми повярва сега?

А Питър Лок разсъждава върху индивидуалните и късни последствия от продължителното излагане на умерено повищено подводно налягане при определена pH. Той ще напише труд на тази тема, ще го докладва в Кралското дружество и ще предложи за доказателства Питър Граф и неговия маниашки запис монолог. А дресирането на информатори делфини ще трябва да продължи сам. Жалко че не всички нервни системи издържат, когато се прави нещо за империята и за слава на кралицата.

Агоп, скрит зад близкия камък, реже с джобно ножче делфинска пастьрма на тънки резенчета, яде без хляб, отпива мастика от малко, криво стъкло и се чуди какво ли си приказват господата.

Питър Граф се надига в поза на умиращ гладиатор и мълви:

— Веднага телеграма! У дома — икономката. „Изхвърлете буркана с червените рибки! Пазете се от шпиони! Пазете се от информатори на делфинския департамент!“

Публикувано в алманах „Спектър'64“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.